

= Ved Arnen. =

I de stille Kamre.

(Ej. 26, 20.)

Et Dptrin fra Ap. Paulus' sidste Rejse til Jerusaleem.

(Af Past. A. Fibiger, Abh.)

I Apostlenes Gerninger, denne forunderlige lille Bog, der i sig forener Bibelordets evige, enestaaende guddommelige Kraft og den første Kirkehistorie's jævne, menneskelige Beretninger, fortælles der os et af disse smaa, velsignede Træt, som man maaft ikke fæster sig ved, naar man læser Bogen første Gang og higer af Sted mod de store, grundlæggende Begivenheder, fordi det kun danner en lille og forbigaaende Episode i Begivenhedernes Udvikling; men som alligevel, maatte med den psykologiske Forstaaelses Aen, har den allerstørste Betydning.

Det var den lille Oplevelse, som mødte Apostlen Paulus paa hans sidste Rejse til Jerusaleem, under Opholdet i Caesarea i Evangelisten Filip's Hus. Har den end ikke store Virkninger i det ydre, kan dens Virkning maaft ikke udmaales, naar vi ser paa dens Betydning for dem, der var Vidner til den og fremfor alt for ham, hvem den gjaldt. Thi her udspændte Gud sine Maalsnore for sin store Apostel, her fik han det sidste guddommelige Segl paa, hvorhen Guds Vej nu skulde føre ham, og han har sikkert fundet, at Snorene faldt for ham paa de liflige Steder. Her blev — saa at sige — den guddommelige Villies Malm gned ind i Pauli Hjertes Kar og bar ham herfra, hærdet og stærktet til en usjælselig Villies Staal, fremad til det af Gud for ham bestemte Maal.

Som de nu altsaa paa denne sidste Rejse til Jerusaleem, der allerede var betegnet ved mange uforholdsmæssige Mærtepele, frem for alt den herlige aandsfulde og hjertebevægende Afslutning med de helliges frygtfulde

de spaaet om den Hungersnød, der vilde komme over Landet. Og ogsaa den Gang havde han været Uledsændt til Jerusaleem. Men nu var der gaaet mange Aar siden den Gang, Saulus var bleven Paulus, og mange Minder har de to Benner sikkert haft at drøfte med hinanden.

Saa stete det underlige en Dag, da de sad i fortrolig Areds og taltes ved. Pludselig rejser Agabus sig fra sin Plads. Profetiens Aand kommer over ham — først spørger han Blikt ligesom stuerende ud i uendelige Bidder drømmende og svarmerist, saa er det, som om Profetiens Blod tændes i de fjerntstuerende Dine, Blikket koncentreret, og maaltbevidste retter hans Dine sig mod Paulus. De andre sidder ganste stille, Profetiens Genryttelseaand er over dem, de føler som den hellige Indvielses Guds, som bløde Søs af Mandens Bingslag. De mere erfarne sidder med hellig Andagt, de unge med ærefrygtfuld Betagethed — kun om Pauli Læber kruser sig et stille Smil — han ved, at nu har Gud en Gave, en Velsignelse til ham, og hans Hjerte famler sig i Bøn — forud takter han Gud, som nu vil komme ham i Hu. „Han, som ikke sparede sin eenbaarne Søn, skulde han ikke stænte os alle Ting med ham?“ Rom. 8., 32.

Og rigtigt. Som dreven af en indre Kraft beghnder Agabus at bevæge sig. Han retter sine Skridt hen imod Paulus, der rejser sig ganste stille og ser paa sin Broder med et Blikt fuldt af Tak til Gud. De andre springer op og ser spændte til. Nu er han hos Paulus. Han famler ved det Bælte, som holder Pauli side Kjortel sammen — hans Dine ser som langt, langt ud, som hentede han sine Bud langt borte fra. Nu spænder han Bæltet op — den løsnede Kjortel falder i vide Folder ned om Apostelen. Hvad nu med det Bælte? — Se, se, hvad er det, han gør? Han sætter sig paa Løjvranken, han bøjer sine Hænder ned mod sine

at knytte Bæl-

og de der paa Stedet ham, at han ikke skulde drage op til Jerusaleem!”

Kun een var ganste rolig. Det var Paulus. Kunde end som i et pludseligt Stød en undertrykt Gulken for et Øjeblik gennemrykte hans Legeme, naar han saa disse dyrebare Venner, som havde velt Evangeliet's Rejse-taar med ham og tænkt paa Skilsmisfen fra dem, saa kunde han ogsaa med et Smil klappe en af dem, som græd mest ubeherstet, paa Kinden og thuse paa dem, som man thuser paa fortvivlede Børn, der græder sanseløst.

Saa rystede han dem af sig og saa sagde han: „Hvad gøre I dog, at I græder og plager mit Hjerte? Thi jeg er bede, ikke alene til at bindes; men ogsaa at dø i Jerusaleem for den Herre Jesu Navns Skyld.“ Vers 13. — „For dit Navns Skyld, Herre!“ Mægtige Løstestang, vældige Kraft! Saa har du atter bevist din Magt. „Ikke os, ikke os, Herre, men dit Navn ske Være for din Mistundheds og for din Sandheds Skyld!“ Gal. 1.15, 1.

Og se, Smilet veg ikke fra hans Læber, — tværtimod, det var, som det steg om lysnede helt op over hans Pande, da han sagde: „Ikke alene at bindes, men ogsaa at dø!“ Herlige Frelser! Der stæber du dine Stormænd der, hvor de giver sig helt hen til Dig, som du gav dig helt hen for os paa Golgatha! Se her, hvor Malmten ghydes ind i Hjertets Kar, se, hvor det gør ham hærde, stærkt og staalsat! Til Heltedød paa Kampens Dag, du dine Kæmper danner!

Men nu de andre: De var vel flove som vaade Mus? Na nej, for der var jo dog alligevel noget af den samme Troes-Lydighedens Heltkraft ogsaa i dem. Mere end Du og jeg har! Derfor slutter denne lille Episode heller ikke flovt, men med en hellig Freds dybe Stilhed efter Stormen. Lukas beskriver det saaledes i Vers 14: „Men da han ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: Saa ske Herrens Villie!“

Na, tære Ven, om dine og mine I ender saadan! Ikke at jeg har et mut Hjerte eller med et knurrende endnu trodser I omgaa, men at blive stille

Lyse, folkyldte Værelser er ubetinget langt de sundeste i legemlig Henseende, og derfor bør enhver, som har nogen Indflydelse paa, hvorledes Vejledningen skal indrettes, drage Omsorg for, at disse Sundhedsstrømme faar en saa rig og uhindret Udgang dertil som muligt; hvis man ikke gør det, da staar man sin egen Lykke i Vejen, hvilket man rimeligvis vil komme til bittert at fænde tidligt eller sent.

Men ogsaa paa aandelig Vis har Lys og Sol en velsignelsesrig Indflydelse paa vort Menneskeliv. Aandelig talt at leve i Styggen alle sine Dage er der sikkert ikke ret mange, som uden Skade kan døje — om det i det hele taget er nogen.

Og dog er der mangfoldige Mennesker, hvis triste Løb det i alt for rundeligt Maal er blevet at færdes paa Livets Styggeside; vi behøver ikke at gaa langt for at finde nogle af dem; thi de færdes iblandt os og rundt omkring i Samfundet.

Over manges Vejse falder Armodens dybe Skygger og stærger Lys og Sol ude fra dem, medens andre maa kæmpe med Sygdom og Sorger i en Grad, saa man maa undres over, at de ikke segner i Kampen.

Selv den glæbelste kan ikke lade være at sukke, naar man tænker paa, hvilket Hav af Livelse og Nød, der ruller sine tunge Bølger hen over det menneskelige Samfund, og det letter aldeles ikke, naar man ser, hvor stor en Part af denne Glendighed, der er mer eller mindre selvforstyrlt, tværtimod, man fristes til med Taarer at udbryde: „I arme, stakkels Mennesker, havde I dog bedre forstaaet eders eget Vel!“

Og alle de mangfoldige, der lider og sukter uforstyrlt, hvor vilde det være en Fryd, om man kunde række dem en hjælpende Haand og bringe lidt Glæde og Lykens Solskin ind til de stakkels forkomne Væsener!

Men hvor mange er der saa ikke, som Lykten i Virkeligheden tilsmiler, og som har saa uendelig meget at takke for, og dog er de ikke glade, ikke tilfredse. Ja, det er netop Sagen, de er ikke tilfredse! Og hvad hjælper saa vel alle Livets Herligheder!

O Unge Mænd O

„Unghommens Raadgiver“

som have lyst til at lære at kjende sig selv, skalde skrive efter et Exemplar af Dr. Rosenbergs berømte Bog

Bogen omhandler Livets Demmeligheder, Forholdet mellem Mand og Kvinde, hemmelige Synder, deres følger, Forebyggelse og Helbredelse o. s. v. og er i høj Grad interessant. Sendes frit i forlegat Omflag til Enhver, som paa et Postkort eller i Brev indsender sin Adresse til

DR. N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., CHICAGO.

menneskelige Samfund forståendes Af-troge!

Na, maatte vi bare hjælpe hverandre til meget Lys, megen Sol!

Bed Sorgestjen

for de forulykkede fra „Norge“ i A. F. U. M.

8. Juli 1904.

„De var næsten alle unge, dem det ramte, dette tunge gaadefulde Stæbneslag, Dødens griste Jævetag.

Og de unge Dine higer længselsfuldt mod Fremtidens riget for at sluttes, for at dø i den dunkelgrønne Sp.

Unge sad ved deres Side, ingen dulmed deres Kvinder, Bølger danser let for Vind, hvor de blege Mænd sov ind.

Du har Grund, mit Folk, at sørge, du har Lov, min Sjæl, at spørge, — een har Trøst, og een har Svar, Havets Drot og Barnets Far.

Om vi bygger, om vi planter, vi er alle Emigranter, stunder mod et Fremtidsland, Bejens Længde ved tun han.

Men det sidste Gry skal sprede

Den sidste Dag paa Savmøllen.

Møllen gaar de lange Sommerdage, Vogt Arbejder derfor Børn og Liv. Endelig er Somren lagt tilbage, Møllen standser, endt er Mandens Liv.

Langsomt bort han gaar ved Midsdagstide;

Thi til Døden er han syg og træet, Ud han kæmper ved sin Hustrus Side, Faa som hende sørget har og grædt. Herren trøster dem i Hjertekvide, Dem, som tror, som fast paa ham tør lide.

J. E. Gundersen.

Cheap Excursions

via

Round Trip Rates from Omaha.

Tickets to Points below on Sale June 1st to Sept. 30th Return limit Oct. 31.

Chicago, Ill. \$20.00
Chicago, Ill. (via St. Louis)